

ΛΗΘΕΙΑΙΣ.

Δὲν ξέρω πῶς τὴν ἔπαθα καὶ ἄρχισα σὰν χάχας
 γὰ ψάλλω θούρια κ' ἐγὼ κατενθουσιασμένος,
 τῆς Βίγλας καὶ τοῦ Καραλῆ μυριοφόνους μάχας,
 μὰ δὶχως ἄλλο φαίνεται θὰ ἦμουν μεθυσμένος.
 Ἕνας καυγᾶς γιὰ πόλεμος γιγάντων νὰ περάσῃ;
 ἀλλὰ καὶ τί δὲν γίνεται μὲς ὅτων Ῥωμηῶν τὴν πλάσι!

Βροντᾷ τουφέκι ἔξαφνα καὶ πάει ὅτὸν ἄερα;
 εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ματόνει καμμιὰ μῦτη;
 αὐτὸ γιὰ πόλεμος περνᾷ μεγάλος ἐδῶ πέρα,
 κ' ἁμέσως νίκας θαυμαστὰς τὸ στόμα μας κηρύττει.
 Καὶ νά! οἱ πρόγονοι μὲ μιὰ φυτρώουν ἐμπροστά μας,
 καὶ εὐλογοῦν τὰς νίκας μας καὶ τὴν παλληκαριά μας.

Σκοτόνονται ὅτῃν Αἴγυπτο Ἑγγλέζοι καὶ Φελλάχοι,
 κ' ὅμως τὸν κόσμον δὲν χαλοῦν μὲ τῆς παλληκαριάς.
 Ἐματόνονται κ' οἱ Ἕλληνες οἱ Μαραθωνομάχοι,
 κ' ὁ κόσμος ξεκουφαίνεται μὲ τῆς ἐλευθεριάς.
 Τὸ αἶμα ἐπλημμύρησε καὶ τρέχει σὰν ποτάμι,
 ἀλλὰ ἐγὼ σὰς βεβαίω πῶς δὲν ἔωδεύθῃ δράμι.

Γελοῦν οἱ Ἀγγλοὶ σὰν τοὺς λὲν πῶς ἀπ' τῆς πυραμίδος
 τοὺς βλέπει δόξα ἄφθιτος δὲν ξέρω πόσων χρόνων.
 ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν σέρνομε τῆς κοφτερᾶς λεπίδος,
 ἂν τὸν καυγᾶ μας δὲν ἰδοῦν τὰ μάτια τῶν προγόνων.
 Εἶναι ἀνάγκη καὶ αὐτοὶ νὰ ἔρискονται ἔμπροστά μας,
 ἀλλοιῶς ὅτῃ θήκη τὸ σπαθὶ καὶ πᾶμε ὅτῃ δουλειά μας.

Βεβαιωθῆτε, Ἕλληνες, πῶς δὲν σὰς βλέπει μάτι,
 μὰ κ' ἂν σὰς ἴδω, πιστεύετε πῶς δὲν θὰ σὰς τρομάξουν.
 καὶ ἂν ἐσεῖς δὲν κάμπετε χωρὶς προγόνους κἄτι,
 οὐτ' οἱ ἀπόγονοι αὐτοὶ ποτὲ θὰ σὰς κυττάξουν.
 Εἶναι καιρὸς νὰ μάθετε, βλαστοὶ τοῦ Λεωνίδα,
 χωρὶς φωναῖς νὰ πέφτετε νεκροὶ γιὰ τὴν πατρίδα.

Τί πόλεμος ὅτὸ Καραλῆ! βροντᾷ ἡ οἰκουμένη!
 τί θαύματα ἀνέκφραστα Ἑλληνικῆς ἀνδρείας!
 πέντε δικοὶ μας ἔρискονται μονάχα σκοτωμένοι,
 κ' ἀποθεοῦται ζωντανὸς τοῦ ἱππικοῦ λοχίας.
 Ἀλλὰ καμμιὰ ἐντύπωσι καὶ τοῦτο μὴ σὰς κἀνῃ,
 ἐδῶ ἀποθεόνεται καθένας πρὶν πεθάνῃ.

Ἐδῶ ἡ ἀποθέωσις δὲν γίνεται μὲ αἶμα
 ἀπάνω ὅτὸ κρεβάτι σου ἀγαδῖκα ξαπλώσου,
 καὶ μὲ τῆς ἀλογόμυνγαις μονάχος σου πολέμα,
 ἂν θὲς ν' ἀκούσης ζωντανὸς τὸν ἐπικῆδεό σου.
 Ἐγὼ τοῦλάχιστον Ῥωμῆν δὲν γινώρισκα ἀκόμα,
 ποῦ δὲν ἐστεφανώθηκε ἀπάνω εἰς τὸ στρώμα.

Εἶμαι κ' ἐγὼ παλληκαρᾶς καὶ Μαραθωνομάχος,
 κ' ἐμένα κἄπως μὲ μεθᾷ ὁ ἥρωες Λεωνίδας,
 μὰ σήμερα σκοτόνεται μὲ φλόγα κ' ὁ Φελλάχος,
 καὶ στήνει τρόπαια κ' αὐτὸς καὶ νέας πυραμίδας.
 Αὐτὰ ἡ κρύα Μοῦσα μου, Ῥωμηοί, σὰς ἀπαγγέλλει,
 καὶ ἂν θυμώσετε γι' αὐτὰ, καθόλου δὲν μὲ μέλλει.

Souris.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΥΡΓΩ.

Ἐν ΠΥΡΓΩ τῇ 14 Αὐγούστου.

Σταφίς.

Ὁ Πύργος, πόλις ἀσημοτάτη καὶ πρὸ δεκαπενταετίας
 ἔτι ἐν τῇ ἰλύϊ βεβητισμένη, εἶναι σήμερον μίξ τῶν ὥραι-
 ὠν, ἀνθηροτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς Ἑλ-
 λάδος, εὐρύτατον καὶ περιφανὲς μέλλον ἔχουσα. Εἰς ῥω-
 μαντικωτάτῃν περίαπτον θέσιν ἐπὶ λόφων οἰκισμένη, πε-
 ριοριζομένη ὑπὸ θαλάσσης, λιμνῶν, ποταμῶν, παρουσιάζ-
 οῦσα μαγευτικώτατα τοπεῖα, θελκτικωτάτας κοιλάδας,
 εὐρύτατον ὀρίζοντα, ἀπᾶσας τὰς καλλονὰς πλουσίας φύ-
 σεως ἀναπαριστώντα, εἶναι ἀληθὲς καλλιτεχνικὴ σκη-
 νογραφία ἐφ' ἧς ἐπαναπαύεται εὐφροσύνης ἡ φαντασία
 τοῦ θεατοῦ. Εἰς τὴν ζωὴν ἣν ἡ φύσις ἐδώρησεν εἰς τὸν
 τόπον τοῦτον ἐπιπροστίθεται ἡ ζωὴ, ἣν ὁ τόπος ἐπανα-
 δίδει εἰς τὴν φύσιν. Ἄν ἦναι ἀληθές, καὶ εἶναι, τὸ
 ἀξίωμα ὑπερ ὁ Γυζὼ ἐν τῇ περὶ Βασιλκτῶνος μελέτῃ
 τοῦ ἀναγράφει: ὅτι ἡ ζωὴ ἐνὸς τόπου κρίνεται ἐκ τῆς
 ἐν αὐτῷ μερίζονος ἡ ἐλάσσονος ἐργατικῆς κινήσεως, βε-
 βαιωθῆτε ὅτι ἡ πόλις τοῦ Πύργου, κέντρον τῆς ἐπαρχίας
 Ἡλείας, ἐνέχει ἐν ἐαυτῇ τόσῃν ζωὴν ἀληθῇ, δρῶσαν,
 ὅσην ἴσως οὐδεὶς ἄλλος τόπος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν διαστήματι ὀλιγίσων ἐτῶν γιγάντειοι πρόοδοι ἐπε-
 τελέσθησαν ἐνταῦθα διὰ τῆς ἀποκλειστικῆς τῶν ἀτόμων
 ἐργασίας. Τὸ ἀξίωμα, ὁ τόπος διὰ τοῦ τόπου ἀναγρά-
 ψαντες οἱ Πύργιοι, πρῶτοι ἔδωσαν τὴν ὠθησιν εἰς κατα-
 σκευὴν ἰδιωτικῶν δημοσίων ἔργων. Λιμὴν λαμπρὸς, Σι-
 δηροδρόμος ἤδη περατούμενος, Γυμνάσιον, ἀνάπτυξις τῶν
 ὑλικῶν πόρων τοῦ τόπου, ἰδοὺ ὅτι παρίσταται πρὸς με-
 λέτην καὶ θαυμασμὸν σὺν ταῖς φυσικαῖς καὶ ἐτέραις ἐπι-
 κτήταις τοῦ τόπου καλλοναῖς εἰς τὸν ἐπισκέπτην ξένον.

Εἰσέρχομαι ἤδη εἰς τὸ κύριόν μου ζήτημα. Γνωρίζετε
 τὴν σταφίδα, τὸν μέλανα κοκκωτὸν βότρυ, ὅφ' οὐ κα-
 λύπτονται ἅπασαι αἱ πεδιάδες τῆς ἐπαρχίας μας. Ἐπὶ
 ῥὸν κλῆμα, οὐδὲν τὸ ἐπαγωγὸν ἢ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἄδαῃ
 παρυσιάζον, εἰμὴ τὴν παραγωγὴν λαμπροῦ καὶ σπινθηρί-
 ζοντος πυρὸς ἐν χωρικῇ ἐστίᾳ πρὸς θέρμανσιν ἐν χειμῶνι
 ψυχρῷ· ἰδοὺ ἡ πρώτη μορφή τῆς σταφίδος. Καὶ ὅμως
 τὸ ξηρὸν αὐτὸ κλῆμα πόσῃν κρύπτει ζωὴν μέλλουσαν
 ἴδετε αὐτὸ καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ φύσις ἐνδυομένη τὴν ἀν-
 θισμένην ἐσθῆτά της διαγεῖν φαίδρα ὑπὸ τὰ πρῶτα τοῦ
 ἔαρος φιλήματα. Σοὶ παριστᾷ πολὺφωτον λυχνίαν, φέγ-
 γος ἐλπίδος παντοῦ διαχέουσιν. Ἐν τοῖς μικροῖς βότρυσι
 τοῖς μόλις διαφανομένοις καὶ ὦν ἐκάστη ῥάξ δὲν εἶναι
 μείζων εὐτελοῦς κεγχρίου κόκκου, νομίζεις ὅτι διαβλέπεις